

ביקורת אמנות

התערוכה של אביטל בורג מספקת מחסה מהשאון הנורא של העכשווי, בר החלוף

בעידן של תערוכות צעקניות עם דפי מסרים שגודעים את החוויה מראש, הצניעות והשקט של בורג נדירים כמו הפרחים האורבניים שבצוירה

לעקוב

אבי פיטשון

02 בינואר 2020

אולי נתקלתם פה ושם בשמה של אביטל בורג מעל דפי עיתון זה, חתומה בעיקר על המלצות עונתיות לתערוכות שכדאי לראות בניו יורק או סן פרנסיסקו. בורג חיה בברוקלין, והגיחה לפתע לגבול נווה-צדק-פלורנטין לתערוכת ציור צנועה (יש גם עבודת וידיאו אחת), נחבאת אל הכלים ממש, בגלריה שכטר. באווירה של יום-יום ישראלי הקורס תחת וולגריות פוליטית בוטה ומחליאה; בשיח אמנותי שחורג מגבולות הגטו הנישתי רק כשאמן בינוני מינוס מגיע לכותרות עם פרובוקציה חלולה מהסוג שמופיע על הרדאר של מירי רגב, ובמחנות הפליטים של האליטות הישנות, כשאומרים על משהו שהוא נחבא אל הכלים, בדרך-כלל זו מחמאה. פה ראוי להיזכר ולהזכיר שצניעות כערך, ולא כטמפרמנט של אינדיבידואל זה או אחר; היא חלק ממערך מוסר העבדים היוזדו-נוצרי שתיאר המשופם האהוב ניטשה; היא חלק מ"שריון האופיי" הליברלי המדחיק שתיאר וילהלם רייך, הפסיכולוג המהפכני שלא דומה בשום צורה לשחקן דונלד סאתרלנד ובכל זאת גולם על ידו בקליפ האלמותי של קייט בוש לשיר "קלאודבאסטינג". הליברלי המנומס, התרבותי, איננו אלא שכבה דקה שגירוד קל יחשוף מתחתיה את הברבריות שמזינה פאשיזם.

במלים אחרות, תערוכות נחבאות אל הכלים וצנועות הן האשמות המרכזיות בעליית הפופוליזם הפוליטי הגלובלי, במשבר האקלימי, בגל האנטישמיות ובאמני פרפורמנס שתוקעים דגל ישראל בתחת.

אביטל בורג, Birthday Self Portrait with Sourgrass, 2019. בין תשוקה למימוש צילום: אביטל בורג

אני יודע שקשה לדעת אצלי, אבל לא הייתי לגמרי רציני. כן, יש ליברליזם מתחסד שמתקשט באמנות שעושה קולות קונצנזואליים של 'תרבותי' ו'יפה', שמעודד את הקטן, הדל, האישי, המרפרר בהתייפויות קוקטיות שנחה בין שתיים לארבע לכל מיני נקודות ציון בתולדות האמנות; או לחילופין סתום אבל לא באופן חידתי ומסעיר אלא כסמל סטאטוס, כמלך עירום. מצד אחר, דור שלם של אמנים מחונך ומוסלל ל"אמירה", מאולץ לדבר ולתקשר למוות, לקבור את העבודה בקונטקסט וב"על מה היצירה". בדור בו כמעט לא קיימת תערוכה שלא באה עם דף מסרים שגודע את החוויה מראש, מי שצועק חזק, מי שלא מתבייש להצביע ראשון בכתה - מי שלא נחבא אל הכלים - זוכה בבכורה. כתוצאה מכך, השדה מורכב ממצגות קונטקסטואליות-פוליטיות, מבינוניות אטומה שחיה בביבים אך לא מביטה מעלה אל הכוכבים, מצעקנות רוכלותית ומהסתפקות במועט. כל אלה מדירים את המונומנטלי מצד אחד, ואת השברירי-פייתי (פייתי כמטאפורה לניצב בעדינות נרעדת בין עולמות, חופשי, פראי, אך גם פגיע) מצד שני.

אביטל בורג, Daylight Box with Dried Flower, 2019. ארעיות ונוודות צילום: אביטל בורג

המונומנטליסט שבי מתקומם נגד "טבע דומם" ונוכחותו בתערוכה. בורג מציירת פרחי בר אורבניים שקטפה ברחובות התפוח הגדול, כותרת כל ציור שהושלם היא הרחוב והתאריך בו נקטפו. היא גם מציירת קופסאות קרטון. כשסיימתי תיכון, אחרי הטראומה של הבגרות, נשבעתי שלעולם לא אשלם כסף כדי לעשות שוב מבחנים מרצוני החופשי. עמדתי בשבועתי וכף רגלי לא דרכה באקדמיה מלבד למטרות סגידה לארכיטקטורה ברוטליסטית. למדתי בקמרה אובסקורה אבל זה היה כיף וקל. אני מלאה אתכם בזה כדי להכריז: נשבעתי לא לכתוב לעולם על פרחים! מצד שני, הפורטרטים העצמיים של בורג מרצדים באותה טריטוריה שברירית-פייתית-פיגורטיבית-ריאליסטית שיש בה מן הרומנטי ושהיא צניעות כטמפרמנט, שקט שברירי שיש לשמור עליו מהשאון הנורא של העכשווי, בר החלוף. ישנם ארבעה פורטרטים בתערוכה, ארבעתם יפהפיים ומרגשים. הגדול והמרשים שבהם הוא גם ישן יותר, מ-2016. בורג מישירה מבט, על ראשה כתר נייר זול. מאחוריה קופסאות קרטון. "מלכת בוקס סטריט" הוא שם העבודה. יש רחוב כזה

בברוקלין, אבל מן הסתם יש כאן התייחסות גם להתעניינותה המעצבנת – לפחות עד שהוכח אחרת – בקופסאות. שני פורטרטים נוספים הם בעצם שתי גרסאות לאותו ציור של בורג בחצי פרופיל, על ראשה זר חמציצים. ההבדלים ביניהם קשורים לגוונים והצללה, טיפה להבעה הסטואית באחד ומעט מכורכמת בשנייה, ושניהם גם יחד, כמו כל הציורים מ-2019 שבתערוכה, נבדלים מהפורטרט הגדול הנ"ל בטכניקה של ציור תבליטי, כלומר צבע השמן עצמו, ערבוב של שיירים יבשים שנותרו על הפלטה עם צבע טרי, נדחס ומוערם על הבד עד שהוא בולט מפני השטח ומקבל איכות תבליטית פיסולית. זה מופיע בדרגות משתנות בציורי הפרחים והקרטונים שלצד הפורטרטים. קומץ המשפטים האחרונים שהקלדתי הם סוג של שבירת שבועה. "לעולם לא אכתוב על הנחת מכחול, על טקסטורות!". אני לא מאמין שכתבתי "גוונים והצללה". לאן הגענו? שפל המדרגה.

כנראה שהייתי צריך להתבגר קצת. או לפגוש בתערוכה של בורג. או שמא האחרון חולל את הראשון? אם בתערוכה היו מוצגים רק ציורי הפרחים, או רק הקרטונים, או רק הפרחים והקרטונים, לא הייתי מקדיש לה שנייה. אבל שילוש האלמנטים פרחים/קרטונים/פורטרט, והחזרה על כל אחד מהם במעין מחווה חילונית ועצובה לחזרתיות של ציורי איקונות נוצריים, יחד עם המועקה המשונה שמעוררת הדחיסה התבליטית – מייצרת נרטיב משמעותי. הפורטרטים מקרינים מלכותיות מלנכולית, בודדת, מכמירה בפאתטיות המתקוממת שלה: בורג היא מלכה, אבל מלכת הקרטונים. כתרה הוא כתר חד-פעמי של מסיבות או מזללות, או זר חמציצים, הפרח העירוני הצהוב שלעסנו בילדות, שמחבר בין העבר של בורג (ירושלים) להווה בברוקלין. כשזיכרונות ילדות הופכים לכתר, סימן שלא קיים כתר שהבגרות מעניקה לך. מה שמחזיק אותך זקוף זה למצוא חמציצים בניו יורק. הכמיהה לרגע השברירי-פייתי של קיומך כהבטחה; בין עולמות, בין תשוקה למימוש. בין הנכסף לקונקרטי. נשבעתי לעולם לא לפרש ציורים של קופסאות קרטון אבל אין ברירה מלהסיק שהן מאותתים ארעיות, נוודות, היעדר שורשים, וזאת באורח שמשלים את ציורי אותם פרחים המתעקשים לבצבץ מבעד למדרכות. כמו בסיסמה ממרד הסטודנטים: מתחת למרצפות המדרכה – החוף!

אביטל בורג, 2019, Adamah Flowers, התמרת הקיטש צילום: Geoffrey Biddle

הפורטרט הרביעי של בורג גם הוא מ-2016. עניין התבליטיות נוכח בו, אבל הוא היחיד שבתוכנו מתקיים ריבוד קונקרטי וסימבולי. פניה וכתפיה של בורג נשקפים בו ממראה שבורה שרק רסיס אחד ממנה נותר תקוע במסגרת משושה, מעוטרת, בסגנון ציורים ישנים. האסוציאציות גובלות בקיטש אבל איכות הציור, דחיסת הצבע, ההשתקפות העמומה (אוי ויי זה קורה שוב), מתמירה את הקיטש לפסגות מסחררות. לי זה מזכיר את ההיפר-רומנטיקה של זמרות כמו אפרת בן צור או וירג'יניה אסטלי. ישנם הדים של ישראל הירשברג וארם גרשוני, אבל גם הבדלים משמעותיים. לאוצרת שירה פרידמן בורג הזכירה את ולסקז ואריכא, והחמציצים הזכירו לה את זר הקוצים על ראשו של ישו. הם לא מזכירים את זה בכלל. ואזכור מאסטרים מהעבר, גם אם פרידמן מגלה שבורג "מודעת היטב לזיקות אלה", הם כפי שאמרתי סוג של עיסוק מבושם מעצמו ברפרור שבעצם אומר מעט מאוד. מצד שני הזכרתי בעצמי קודם איקונות נוצריים. טוב ביי.

אביטל בורג, West Street, אוצרת: שירה פרידמן. גלריה שכטר (שלוש 42, תל אביב). א'-ה' 09:00-17:00; ו' 11:00-13:30; שבת 13:00-16:00. עד 30.1

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ ניו יורק

+ אמנות

+ תערוכה

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל © כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

תערוכות קבוצתיות

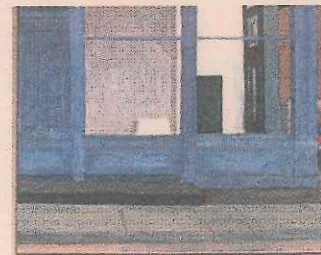
טיירות מקרטונים

אמנות

חגית פלג־דודם

hagitpr@globes.co.il

"כ" ל השאירות והמטענים שאדם ספג בחייו המוקדמים יקבלו ביטוי בבית שיכנה בחייו הבוגרים. מאחורי חזיתות כל הבתים מסתתרים חיים אמיתיים, ניסיונות למימוש פנטזיות קדומות, כך כותב האדריכל ניסן (ניני) ורשבסקי, שאצר את התערוכה "לא ביום אחד", שתפתח בחמישי הקרוב בגלריה רוטשילד. זוהי תערוכה משותפת של שלוש ציירות צעירות, אשר קו מקשר עובר ביניהן וגם בין עבודותיהן. אביטל בורג ונעמה ברקוביץ' הישראליות ואלינור ריי האמריקנית, מציגות שלושה קולות אישיים ומפתיעים בציור פיגורטיבי.

עבודותיה של בורג גדולות ורומינגטיות, מושכות את העין ואת הלב. היא מציירת בדיוק ריאליסטי מרשים, בצבעי שמן על בד, בתים חלומיים, פרי רמיונה. בתי בוכות מאולתרים, בקתות רומנטיות וטירות רעועות, שהיא בונה מקופסאות קרטון מפורקות ומסקינטייפ. "הקרטון הוא קצת כמו עור אנושי. כל פיסת קרטון היא משהו שונה, נושאת עליה קמטוטים וצלחות, עקבות שמן וגשם, כתובות וקילופים. אלה קופסאות שאני אוספת ברחוב ובסטודיו אני בונה מהן בתים", היא אומרת בראיון ל"גלובס", לקראת התערוכה.

"כמו הדיבה דכרים, העניין

שלי בקרטון התחיל כאופן מקרי, כשהייתי בלונדון בחילופי סטודנטים, מספרת בורג. היא למדה שנה בבצלאל ומשם עברה לבית הספר "התחנה" של ארם גרשוני ודויד ניפו, ללמוד מהמאסטרס ציור ריאליסטי-פיגורטיבי. לאחר מכן המשיכה ל"סטודיו סקול" היוקרתי בניו יורק, ושם היא מתגוררת בשנים האחרונות. מאז סיימה ללמוד, לפני שנתיים, כבר הציגה שתי תערוכות יחיד והיא מיוצגת בגלריה סלאג. התורף הלונדוני ותחושת הארעיות התריפה שליוותה אותה בלונדון, הפגישו אותה עם הקרטון. "אני באה מפה, חיה בניו יורק, עוברת בלונדון, הקרטון ריתק אותי באפשרות לכנות בית נייד. בלימודי הציור דיברו איתנו תמיד על כמה העולם יפה – התפוח המושלם, הטבע הדומם, ובניו יורק פתאום נחתה עליי ההכרה שהעולם לא נראה כך. יש אנשים שגרים בתוך קרטונים ברחוב, לצד אנשים שחיים

ציור ע"פ מודל שבנתה אביטל בורג. משמאל: עבודות של נעמה ברקוביץ' ("אתר 5") ואלינור

(צילום: גילי גן)

בורג: "עבודותיי הגיעו מברוקלין. אני לא מעוגנת במקום, תמיד בסכנה של אריזה של הכול בקופסה וחזרה הביתה"

שיוצרים מעין אבסטרקט מודרניסטי.

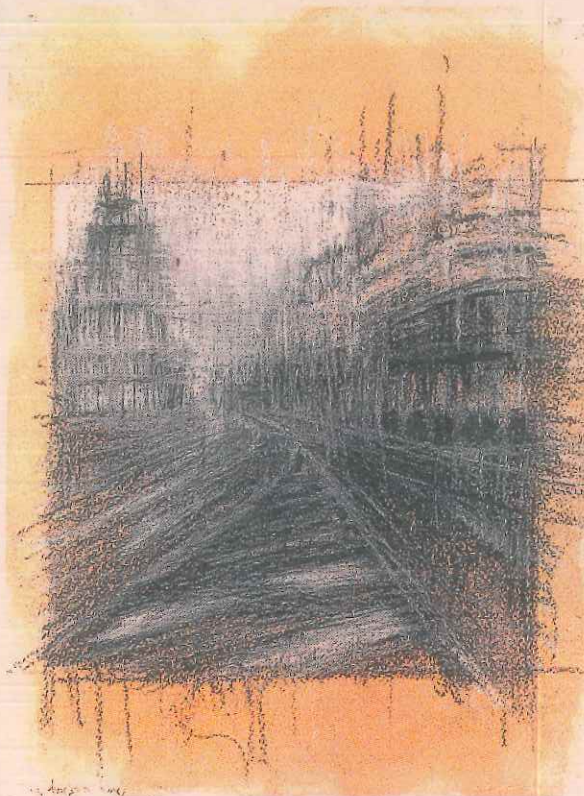
נעמה ברקוביץ' (30), למדה ציור אף היא בבית הספר התחנה בתל-אביב והיא חיה בישראל. לאחרונה הציגה שתי תערוכות יחיד בדיסלדורף, גרמניה, ובברצלונה שבספרד, בעת שהות אמן. היא חברה בגלריה השיתופית חנינא בתל אביב. ברקוביץ' מביאה לתערוכה מבט סוער ופרוע. ציוריה, רישומי עפרון וגירי שמן על נייר, מתעדים בתים בתל-אביב ובברצלונה, שעומדים במצב לא ברור של בנייה או הרס. למרות השוני הרב בסגנונות, שלוש האמניות מגיעות מהאסכולה הקלאסית פיגורטיבית, והציור של כל אחת מהן עתיר עבודה עמלנית ורבת ימים. מחירי העבודות: בין 700 דולר ל-10,000 דולר, עבודות שמן: החל מ-3,000 דולר. ●

גלריה רוטשילד, יהודה הלוי 42, תל אביב, ב'ה 11:00-18:30, ו'ש 11:00-14:00. ללא תשלום.

היא מאוד קפדנית בעבודת הציור מהתבוננות. בונה לעצמה דגמים ויוצרת סיטואציות מפוסלות בסטוריו - כדי לציירן במדויק. "בפיסול אני מרגישה יותר חופש, אולי כיוון שלא למדתי פיסול באופן מקצועי. זה מבודד, כי יש לי חופש רב ביצירה בתלת-ממד", היא אומרת. את אלינור ריי (28), פגשה בורג בלימודיהן בסטודיו סקול. ריי נחשבת לכשרון בולט בזירה האמריקנית, זכתה בפרסי אמן יוקרתיים ותערוכות יחיד שלה נכללה בין עשר התערוכות הטובות של השנה של "ניו יורק מגזין". עבודותיה של ריי בתערוכה מופנמות וקטנות מידות. היא מציירת קטעי-מבט על בתים או מתוכם, חלקים מהבית או מהעיר - חלון ורהיטים מאחוריה, השתקפות, קטע מחצר - הופכים לקומפוזיציה של צבעים וצורות גיאומטריות. מצד אחר היא נאמנה לחלוטין לאסכולה הפיגורטיבית; מצד שני, היא כוחרת באופן התבוננות ומבע,

בטירות מודרניות בפארק אבניו. קופסאות הקרטון שייכות גם לחיים שלה: "הציור מאפשר לי לחיות בעולם יחסית נייד. העבודות שלי הגיעו עכשיו לכאן מברוקלין. אני לא מעוגנת במקום, תמיד בסכנה של אריזה של הכול בקופסה וחזרה הביתה. זו תחושה של חופש רב אבל גם של חרדה", היא מתארת. לדבריה, היא כבר מתגעגעת לחזור לסטודיו. גם אם הוא ארעי, הוא מגדיר את מקומה ואת התחום האישי שלה, בכל מקום בעולם. בורג (30) מגיעה ממשפחה ברוכת כישרונות. היא בתו של הח"כ לשעבר אברהם בורג. "אבא התחיל ללמוד עיצוב מוצר בבצלאל אך הפסיק את לימודיו עם פרוץ מלחמת לבנון ב-1982 ואחריה שינה כיוון. החלום שלו היה להיות בוכנאי", היא מספרת וחושפת נקודת חיבור מפתיעה בין המשחק שלה בבתי בובות לבין אביה. שניים מאחיה פנו לעיסוק באדריכלות ושניים אחרים מוזיקאים, אח נוסף עוסק בחינוך.

ריי ("מרסר סטריט")

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

ALL POSTS

Alumni Spotlight Interview: Avital Burg (CERT 2013)

APRIL 3, 2017 · ALUMNI

[Avital Burg](#) was born in Jerusalem, Israel, and works and lives in Brooklyn. She graduated from the Certificate Program in Painting at New York Studio School in 2013. Her solo show “Low Relief” at [Slag Gallery](#) is on view March 17-April 16, 2017.

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

Avital Burg, *Three Whites*, 2016, 8 x 7 1/2 inches, Oil on canvas mounted on wood

[Rachel Rickert](#): Tell me a little bit more about your background and your current exhibition *Low Relief* at Slag Gallery.

[Avital Burg](#): As a child I was lucky to be in afterschool art class which took place in my village. The teacher called this class “material workshop”. Every week she would lay out on the big table a different kind of art supply such as clay, paint, wood, etc, and let us play around and make whatever we wanted from it. There was no concept of “art project” with a defined goal; it was about exploring ways of art making. A few years later, when I decided I want to become a painter, I got frustrated that in all of these years, she, or the other art teachers I had in high school or during my one year at the Bezalel Academy, didn’t teach me what I viewed as ‘proper skills’. So I decided to go 180 degrees in the other direction: I enrolled at “Hatahana” master class program in Tel Aviv, a very

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

had and in this combination finding my own voice, and it is a continuation of exactly this combination which acts as the basis for my new exhibition. This current body of work feels as an important moment in my quest for finding how the materiality of the surface can create, disrupt and enrich the subjective reality I'm after.

Avital Burg, *River Washing Relief*, 2016, 17 x 14 inches, Oil on wood

RR: *Your work has accumulated more density and thickness since your Certificate Completion Exhibition in 2013. Can you elaborate on this progression into Low Relief, blurring the line of painting and sculpture?*

AB: My decision to become a painter rather than a sculptor was a very conscious one. Among other reasons I wanted to be able to stay mobile in the world, being able to move around without too much physical weight to worry about. Building things, however, mainly small things, was and

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

order to get a sense of how the paint was laid upon the canvas, trying to feel the brushes in the painter's hand. When I paint, I always have to remind myself that I can't keep standing 2 inches away from what I'm working on, that I have to take a step back and observe, and not to fall over in love with the tiny movements of paint. Stanley Lewis, whom I was very fortunate to study with in the Studio School, taught me through his painting that these two qualities can work together: that a painting can be both complete in its composition and form, and fascinating in its surface activity. My tendency for building things, and the drive to make the surface interesting not only when you look at it from up close, made me simply add more and more paint onto my canvases. Sometimes, when adding more fresh paint doesn't seem enough, I use pieces of dry oil paint from my palette (which in itself looks like a relief of hills and valleys in different colors) and treat them as mosaic stones which I stick on with wet paint or even glue.

Avital Burg, *Wrinkled Box on the Floor*, 2017, 16 x 20 inches, Oil on canvas

RR: *The surfaces of your paintings reveal both texture in relation to the form and texture in spite of the form. What is the physical process of building these dense paintings?*

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

painters, have the privilege to add a sense of imaginative movement to our paintings. About the process, as I talked about a little before, there are no secrets, just more paint.

RR: Your paintings divulge a fascination with ephemera—boxes, bottles, broken moments, the gilded crumbling—how do you discover your subjects?

AB: In a way this is still a mystery for me... What I can say is that in all of these objects I find there is an exciting surface element taking place. Usually the wrinkles of the box, the crack in the plate or the peeling of the gilded frame hold a memory of the object's history, similarly to the faces in the portraits that I sometime paint. Although they all reflect a tenant of the past (may it be my water bottle from yesterday or a postcard of a 500 old painting) I try not to be too nostalgic about them, but rather to understand how I may use paint and color to make all of them present and alive in my studio, and later on in the world in general.

Avital Burg, *Yellow Jerrycans Relief*, 2017, 14 x 17 inches, Oil on wood

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

single day, for hours. When I had my own studio I felt I should be alone, without another person's presence, just with my brushes and still lifes. Painting is a very intimate process. But not long ago, when I spent a long summer in Europe, looking at paintings in museums and people on the streets, I realized how much I miss the figure, how much I look for human interactions when I look at paintings. Honestly, I felt a little bewildered and even ashamed of how I shunned out people from my paintings. These paintings in the show are my first attempt at bringing them back. I still don't know where it's going to go from here.

Avital Burg, *Box Relief*, 2016, 5 x 4 3/4 inches, Oil on canvas on wood

RR: Cardboard is presented as utilitarian boxes as well as playful objects, transformed into houses, worlds, and images. In past work you have also used cardboard as a surface. What sparked your interest in this material?

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

everything that I keep in my studio, the boxes found their way into the painting as subjects and later as surfaces. In the beginning it was indeed as a mini house for the figurines I built, I liked the idea of a mobile house that you can send from one place to another. Later, I became interested in the cardboard itself. I discovered that every box I find has a different hue, which is a challenge that I enjoy very much when mixing paint and, that it's wrinkles, tears, stamps and the tape on it tell a story of its life as a box, much like human skin tells it's owners story.

Avital Burg, Room for Rent, 2013, 50 x 40 inches, Oil on canvas. From Avital's Certificate Completion Exhibition in 2013.

RR: *What are some of your favorite memories from your time at the Studio School that still influence your practice today?*

NYSS requires all persons entering the building (Gallery visitors are exempt) to complete the daily sign-in form: [CLICK HERE](#)

NEW YORK STUDIO SCHOOL OF DRAWING, PAINTING & SCULPTURE

knew what to expect, once she had us draw from a video of Picasso drawing that she projected on the model. I was also lucky to be there when Susan Jane Walp, one of my favorite American painters, taught a week long drawing marathon. Whenever I get too confused in the studio I try to remind myself the feeling that I had when studying with her: that painting from life, the simplest thing, is what made me want to be a painter.

Avital Burg, *Self Portrait in Alizarin*, 2017, 22.5 x 17.5 inches, Oil on linen on panel

PAINTERS' TABLE

Interview with Avital Burg

Brett Baker

Avital Burg's compelling paintings are a product of the convergence of attentiveness to the thing seen and the materiality of the paint itself.

[Start reading](#)

Avital Burg, Ash Street Flowers (Week 33), 2021, oil on linen on wood, 10 × 8 inches, 25.4 × 20.3 cm (courtesy of the artist)

Avital Burg: Textures of Time

Crean and Company and Browse and Darby, London

12 October 3 – 10 November, 2022

A vital Burg's paintings offer us an acute convergence of attentiveness to the thing seen and the materiality of the paint itself. Overwhelming physicality is employed to describe surprisingly transient subjects such as disposable cups, cardboard packaging, and delicate flowers. Thick paint makes each present in an insistent, even heroic way, while somehow evoking a palpable fragility, reversing our expectations of what heavy impasto can achieve. I first learned of Burg's compelling paintings from a review of her show at Slag Gallery in Brooklyn in 2015. Since then I've followed her work with avid interest. Recently I had the opportunity to correspond with Avital over email about her paintings and process.

Painters' Table (PT): I was struck by your comments in a video interview when you talked about constructing a "precarious kingdom" in your studio – a world that references history but also acknowledges its own fiction, the impossibility of returning to the past. So, I'd like to start by asking you to talk about your subject matter, how you build that kingdom, conceptually, but also what draws you to the things you paint.

Avital Burg (AB): It is a collection of things that created a kingdom. I did not set out to create it, rather it's a result of

me bringing into the studio different elements which draw my attention when I walk to the studio. They often have a textural quality that is attractive for me as a painter who works with oil. Yet when I took a step back I managed to exit the immediate quality of the singular and view the macro, its entirety, from above. At that moment I noticed that a "kingdom" was starting to emerge and I took it upon myself to now, deliberately, cultivate and build it even more. The different elements in it are anchored in the specific time and place that my studio and I were in, at any given moment. But, often they are related to a larger story, which serves me in tying the personal and internal to the external and global. One example is the brick walls that I've been painting in recent years. On the one hand, the peeling brick wall of my studio is my own narrow landscape, on the other hand, the different layers of paint reflect on the different inhabitants and the history of the specific place. And finally, these bricks and walls tell the architectural story of my town, Brooklyn, and even relate to my migratory path from Jerusalem to the US. But it is important for me to point out that all of these different meanings (or layers), come after the fact. First and foremost I was drawn to this wall because of its materiality.

PT: Your paintings imbue fragile, flimsy objects, things typically discarded, with tremendous physical presence. To me it seems this is a product of the convergence of attentiveness to the thing seen and the materiality of the paint itself. How do you think about the painting process?

AB: I look at all of my subjects as excuses to put paint on canvas. Why do I need an excuse? Because history tells us that paint can have divine powers, and I, for one, am captured by this power. My painting education and the way I (and so many other painters) look at art, puts the abstract matter, the paint, before any literal meaning or story. The matter-paint is the end and not the means. The shape-composition or subject matter- is the means. In order to find the shape I look out to the world around me, the immediate surroundings of my neighborhood and studio, and the objects I find there become the reason to put oil paint on the canvas. In other words, I don't think what to paint but rather to just simply paint. In recent years I made it my main project to experiment with how far I can take this idea of paint as the commanding power. The canvases became thicker with paint and varied with surface activity. I often let the flow of the paint lead my way in composing the paintings. I mix dry paint bits into fresh paint, I paint on top of older paintings of mine and of other people, I add wax, charcoal chunks and pastels into the mix. The objects I choose have to fit into this dynamic: found street flowers are one very good example. They provide the delightful mess and flux that I need for my work. Another set of objects, cardboard boxes for example, are the complete opposite: they are still and quiet, and I can rely on them to constantly be there and fascinate me with their texture, color and shape. On my windowsill I have a china espresso cup; I go back to painting it every season of the year at varying times of the day. It is a tiny anchor of form and color that I can always go back to.

PT: You mention your journey from Jerusalem to the US, could you talk a bit about your backstory? How did you come to be a painter?

AB: Making and seeing art was a huge part of my childhood. The after school art class I went to as a young child was called "Material Class" rather than "Art Class". Our teacher, who was a pottery artist, gave us a heap of different materials every week and normally went to talk on the phone and smoke in the storage room. These hours in her studio were the most magical: the teacher gave my friends and I what seemed like all the freedom and time in the world. My first encounters with visual art were at the Israel Museum in Jerusalem, where I would go on a regular basis with my family and art teachers, from a young age until I graduated high school (I studied there for my high school diploma in arts). The museum's vast collection is encyclopedic, meaning that the other kids and I were immersed with anything from prehistoric female figurines to traditional Moroccan Jewish wedding garments, European modern painting and contemporary Israeli art. The gallery room I was always most attracted to was a dark room with a display of highly detailed miniature dioramas from a pre-war European collection. These artifacts haven't been on view for many years, but I still hold fast to their memory, and the enchanting sense of people's ability to use their artistry in order to catch the spark of reality and put it into objects. Only later, when I went to art school in Jerusalem (Bezalel Academy), did I realize that I actually want to become a painter. Like in so many art schools, there wasn't much

attention, guidance or support for representational painting there and I think that this only strengthened my attraction to walk this path.

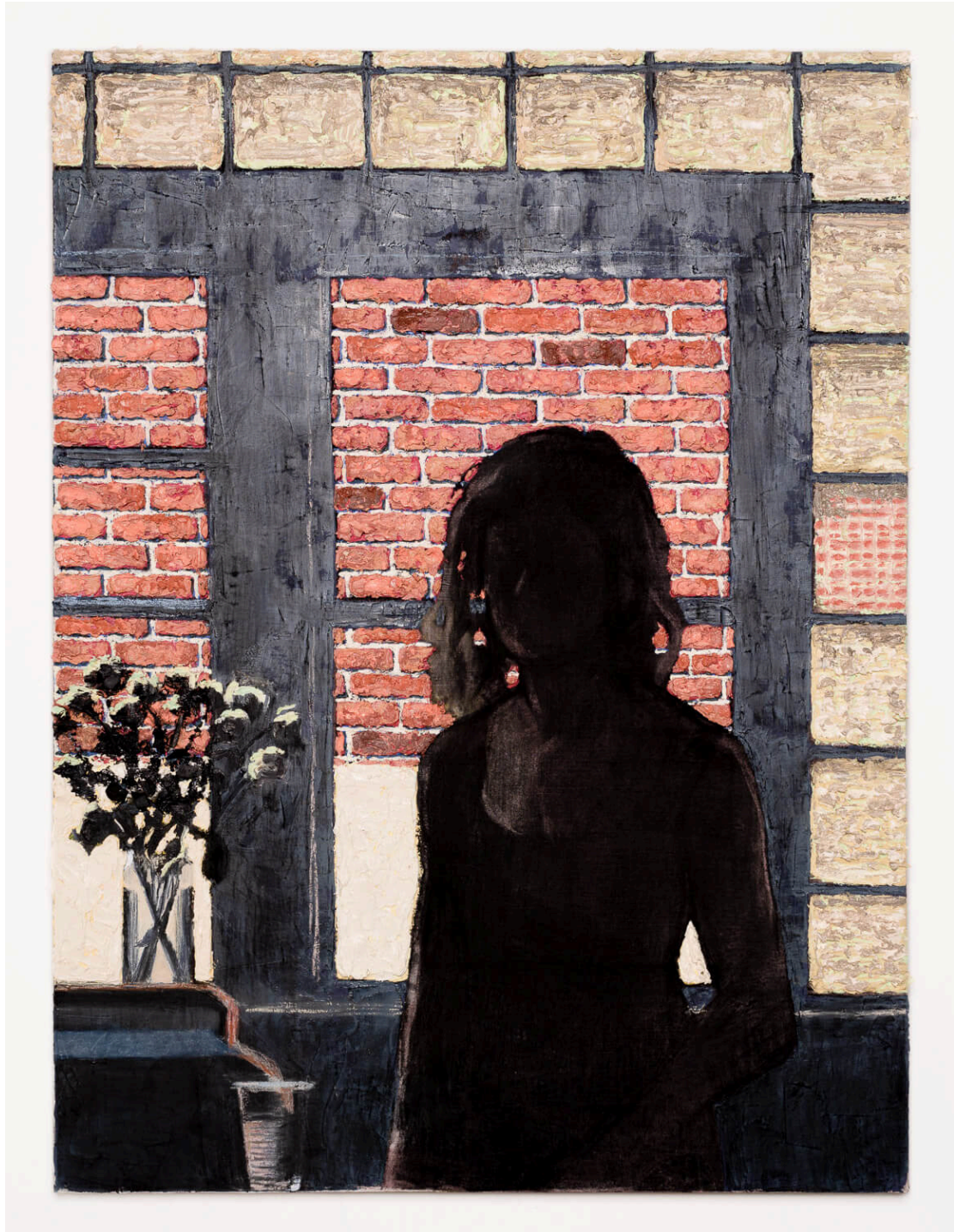
PT: You studied at several different art schools in different countries, Israel, the UK and the US. What were those educational experiences like (significant teachers perhaps?) and how have they helped shape your work?

AB: It took me a few years to recognize that the art school of my dreams does not exist. But I think that all of the teachers and experiences in the various schools I attended combined together, created the education that I was in need of. In Hatahana School in Tel Aviv I acquired strong foundations in drawing from observation. For the first year there we used only charcoal and drew a model for 8 hours a day. In the New York Studio School I met Stanley Lewis, who became my rabbi, an endless source of inspiration. I think the textures in my paintings are highly inspired by his work. Judy Glantzman was another influential teacher who expanded my horizons with the way she taught and spoke about drawing. When I participated in the student exchange at the Slade in London, I was given a spot in the studio that was once Euan Uglow's classroom. Even though the school and its philosophy changed a huge deal since Uglow's days, painting in the same room as him and his students, was enough of an inspirational sojourn, alongside the great teachers who I met there. Among them was Paul Richards, who was an original thinker and wonderful individual to talk

to about painting from observation, he also introduced me to two pigments that I've been using ever since.

I connect strongly with the painters of London (Celia Paul, Frank Auerbach, R.B Kitaj, Freud...) and this made my stay in London extremely significant.

Avital Burg, Greenpoint window and dry roses, 2020, oil charcoal and pastel on linen, 40 × 30 inches (courtesy of the artist)

PT: You've lived and worked in New York for a while now (more than a decade? Yes! 11 years), one of the great museum cities in the world. Is there a particular painting you find yourself returning to again and again? Or, perhaps an exhibition that stands out for you, that you returned to many times? If so, why? Has it affected your work?

AB: Whenever I have free time, even if I know I should to go to Chelsea or the Lower East side to see the recent shows, the only place I truly want to go to is the Met. Every time I go there, when I approach the big staircase, I get a physical sensation of joy, it also fills me with gratitude that I am lucky enough to live and work in NYC. Every single time I feel like I'm walking into my dream palace. Two particular areas that I love returning to are the Fayum portraits in the Egyptian wing, and the Balthus nude at the Lehman collection. They continuously demonstrate how paint can achieve the sculptural qualities that I'm in search of.

PT: It's been a strange couple of years. All (or the majority) of the works in your recent show at Pamela Salisbury were completed during the pandemic. How did the sudden changes brought on by the pandemic affect you and your work? The title of your show, Journal, suggests a day by day approach perhaps?

AB: Yes. The pandemic put into perspective what's most important, family and health. Yet there is a duality, because what I find myself searching for the most is time to paint. One understands that life is above all, but also, that this life

must be constituted upon something, upon some kind of content, and for me that content is painting. It may seem backwards, when the pandemic hit one acknowledged the vitality of health, family etc, but then a secondary acknowledgement comes along and reminds us that even fundamentals need content in order to indeed be fundamental. Life must be backed up by something of importance, by something of true value. The gratitude that comes from living through difficult times may manifest itself in an understanding that this life should be predicated upon something that, at least, I myself see as precious and valuable.

On a more practical note: during the first months of the pandemic, I was locked outside my studio and had to paint from my backyard. I engaged in things I haven't done for years, like painting cityscape en plain air. Usually I paint flowers that I bring into the studio while they wilt, but during that time I was painting them as they grow in the pots we planted that dreadful spring. Once I was able to return to the studio, every hour there became even more precious than before. With all the loss around us, I think that our newly acquired appreciation of time is huge, and I am making it my point to not forget that.

Avital Burg, Backyard studio view, 2020, oil on linen mounted on wood, 8 × 10 inches (courtesy of the artist)

PT: You mentioned painting the espresso cup again and again. You've also consistently painted self-portraits; I note that several are titled as birthday self-portraits. Returning to these subjects periodically (and perhaps others?) suggests an interest in the conscious documentation of time. Could you talk a bit about how you think about time and painting?

AB: Time is hard to talk about. It is elusive, and it is a condition for our existence. It is also abstract, yet we can give it rhythm, a process of de-abstracting time. These reappearing images are my way to put pegs in time and create that rhythm, that pulse. Everyone has an internal rhythm (or internal rhythms) yet they are slightly unknown

and can be possibly only discovered over time and within time.

Many of us painters fantasize about an existence of isolation such as Morandi's or even James Castle's (right?). But I don't know if it's possible to live this way in our time. There is so much distraction, some of it desired (like family life) and some of it isn't (career demands for example). With never enough time to paint, one has to find the cycles and subjects that keep oneself grounded.

PT: Your work feels very attuned to the world around you, the bricks you paint are specific bricks, the flowers you gather yourself, everyday objects in your studio. There's a sense of being present in everyday life that feels at odds with the contemporary embrace of the virtual. In the US it seems that, as a culture, we're detaching from our surroundings. Even during COVID, when so many were home, the focus was virtual: Zoom meetings, the news and social media on phones. How do you see your work (and/or painting in general) in relation to an increasingly virtual culture?

AB: My main project is to load my work with honesty and a grasp of the true and non-virtual existence. Like many painters, I feel that my work is really not fit for viewing on a tiny screen. Paintings are to be seen, they are about the thing itself and not its copy or its pale shadow. This only becomes more apparent in these times. The more the real thing is concealed the more we strive to see it, to discover it.

I feel one should rebel against this virtual world, and actually painting is, whether we wish for it or not, a clear rebellion against this current fake reality. Painting today can thrive, not due to the virtual world, but despite it, it can thrive as a clear assault against it. I go to see paintings in the flesh and I demand, by way of my painting methods, that my paintings are seen in the flesh too.

PT: Speaking of the virtual, I recently watched an Instagram live you did with Clare Britt for Ortega y Gasset Projects, where you gave a tour of your studio space. One of the things that's not as apparent in 2D images of your work is how dynamically sculptural the paintings can get – vastly different surfaces coexist in a single painting. How do you go about resolving such varied paint handling, and what influences the choice of a heavy impasto embedded with charcoal sticks vs thin wash or area of charcoal drawing?

AB: I always gravitated towards paintings with thick paint; such that give you a feeling that you want to eat them, or at least touch them. It took me a while to notice that my surfaces were too flat for my taste, and that the dry paint on my pallet was building up to be way more interesting than my canvases. I started to bring this topography into the paintings themselves, and the eroticism of paint itself allows me to journey down valleys and up hills, it is my most intimate relationship with the canvas.

Avital Burg, Backyard snapdragons, 2020, oil on wood, 5 25 × 4 25 inches (courtesy of the artist)

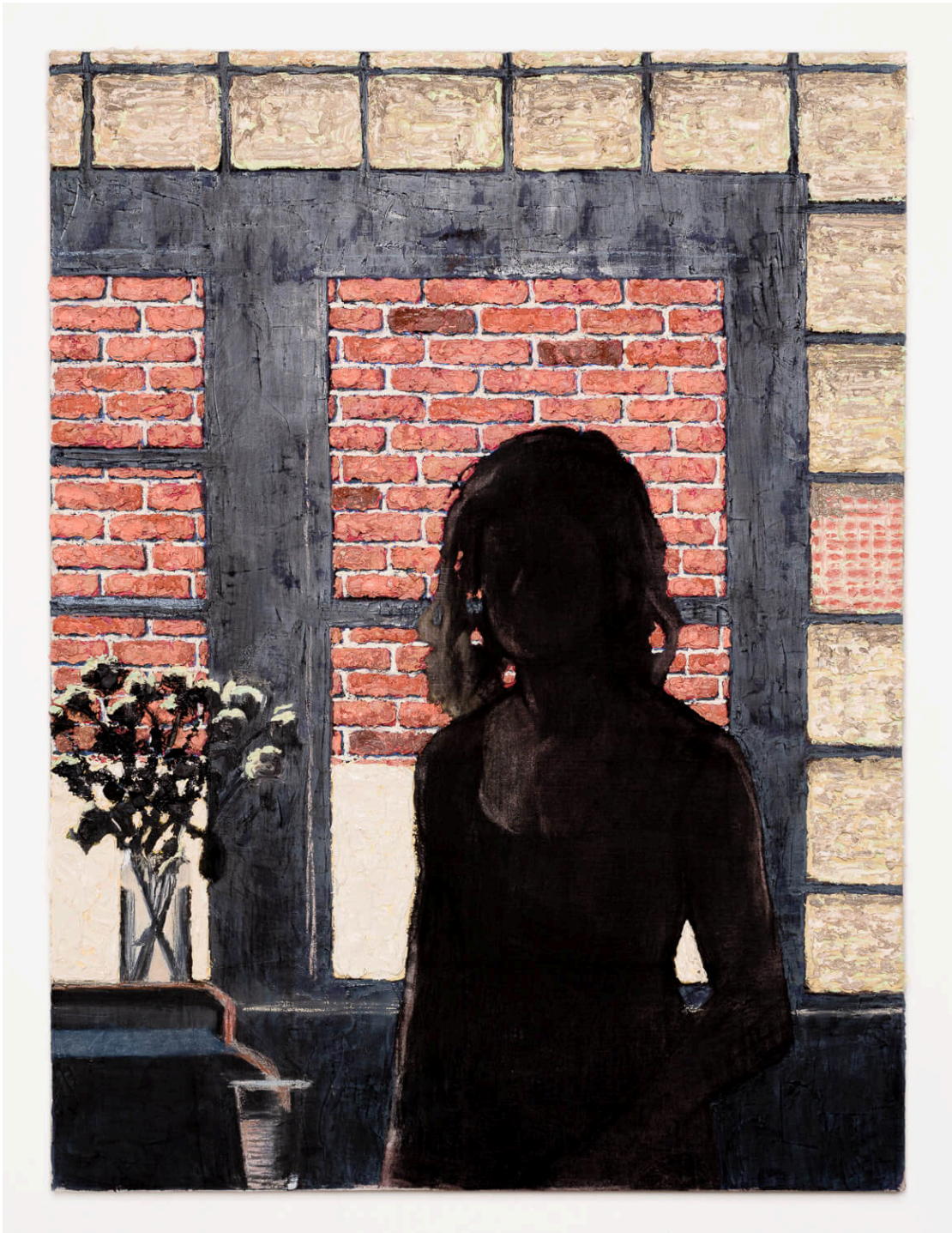
Avital Burg, Snow paper cup, 2021, oil on wood, 8 × 8.25 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Late fall flowers 2020, oil on wood, 30 × 30 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Greenpoint window and dry roses, 2020, oil charcoal and pastel on linen, 40 × 30 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Cup by the window summer, 2020, oil on wood, 6 5 × 5 5 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Birthday self portrait with gray crown, 2020, oil on canvas, 24 × 18 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Backyard studio view, 2020, oil on linen mounted on wood, 8 × 10 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Backyard snapdragons, 2020, oil on wood, 5 25 × 4 25 inches (courtesy of the artist)

Avital Burg, Ash Street Flowers (Week 33), 2021, oil on linen on wood, 10 × 8 inches, 25.4 × 20.3 cm (courtesy of the artist)